

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Dahl_Roald-Zvukovy_pristroj.pdb

PDB Name: Dahl Roald-Zvukovy pristroj
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.8.2008
Modification Date: 5.8.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ROALD DAHL
ZVUKOVÝ PRÍSTROJ

Bol letný večer. Klausner vstúpil rýchlo cez prednú bránu a popri dome prešiel do zadnej záhrady. Kráčal, kým sa neocitol pri drevenej besiedke. Odomkol, vstúpil a zavrel za sebou dvere.

Bola tu iba jedna omietnutá miestnosť. Vľavo pri stene stál dlhý drevený pracovný pult a na ňom v spleti drôtov, batérii a ostatných drobných nástrojov zo tri stopy dlhá debnička, pripomínajúca detskú truhlu.

Klausner prešiel cez miestnosť k debničke. Vrchnák bol otvorený. Zohol sa a pozerajúc dovnútra, začal sa prehrabávať v kope rôznofarebných drôtov a strieborných rúrok. Zdvihol kúsok papiera, čo ležal pri debničke, pozorne ho študoval, položil ho späť, pozrel do debničky a prstami prebehol po drôtoch, poťahoval ich jemne, aby vyskúšal spojenie. Znova letmo pozrel na papier, potom do debničky a opäť na papier, vyskúšal každý drôt. Pracoval tak asi hodinu.

Potom položil ruku na prednú časť debničky, kde boli tri číselníky, a začal nimi krútiť, sledujúc zároveň pohyb mechanizmu v debničke. Pritom ticho rozprával sám so sebou, pokyvoval hlavou, občas sa usmial, jeho ruky sa neprestajne pohybovali, prsty mu behali rýchlo, šikovne, pery čudne ohňňal, keď bolo niečo nebezpečné alebo ťažké. Hovoril si: "Áno... áno... a teraz toto, áno... ale je to správne?... Je to - kde je môj plánik... Aha, áno ... pravdaže ... hej, hej... v poriadku ... a teraz ... dobre ... dobre, áno ... áno, áno, áno." Pevne sa sústredil, pohyby mal rýchle, akoby ho niečo poháňalo, aby pracoval takto bez dychu s mocne potlačeným vzrušením.

Zrazu začul vonku na chodníku posypanom štrkom blížiac sa kroky, vystrel sa a chytro sa obrátil, keď sa dvere otvárali; vstúpil vysoký muž. Bol to Scott. Bol to iba doktor Scott, lekár.

"Aha," ohlásil sa doktor, "tak tu sa po večeroch schovávate."

"brý deň, Scott," povedal Klausner. "Šiel som náhodou tadeto," povedal doktor, "tak som sa prišiel pozrieť, ako sa máte. Nikoho som v dome nenašiel, nuž som prišiel sem. A čo vaše hrdlo?" "Je v poriadku. Mám sa výborne." "Teraz, keď už som tu, môžem sa na vás pozrieť." "Nerobte si, prosím vás, starosti. Som celkom zdravý. Cítim sa dobre."

Doktor si uvedomil napätie v miestnosti. Pozrel na čiernu debničku na pulte, potom na muža. "Zabudli "ste si klobúk na hlavu."

"Naozaj?" Klausner zdvihol ruku, sňal klobúk z hlavy a položil ho na pult. Doktor podišiel bližšie a zohol sa, aby nazrel do debničky. "Čo to je?" opýtal sa. "Robíte si rádio?"

"Nie, iba taká hračka."

"Má to na pohľad dosť komplikované vnútro."

"Áno." Klausner sa zdal napätý a roztržitý. "Čo to je?" opýtal sa doktor. "Vyzerá to dosť hrôzostrašne, však?"

"Je to len taký výmysel." "Áno?"

"Má to niečo spoločné so zvukom, to je všetko." "Do čerta, človeče! Nemáte toho dosť za celý deň v robote?"

"Mám zvuky rád."

"Tak sa zdá." Doktor šiel k dverám, obrátil sa a doložil. "Dobre, nebudem vás vyrušovať. Som rád, že vás hrdlo už nebolí." Ale ostal stáť, pozerajúc na debničku, zmätený nevšednou zložitou jej vnútra. Zaujalo ho to a chcel sa dozvedieť, čo tento jeho čudný pacient povymýšľal. "Načo to vlastne je?" opýtal sa. "Zvedavosť mi nedá pokoja." Klausner pozrel do debničky, potom na doktora, zdvihol ruku a počúval si pravé ucho. Chvíľu bolo ticho. Doktor stál pri dverách a s úsmevom čakal.

"No dobre, poviem vám to, keď vás to zaujíma." A opäť bolo ticho. Doktor tušil, že Klausner nevie, ako začať. Šúchal raz jednou, raz druhou nohou, poťahoval sa za ucho, hľadel si na nohy a nakoniec povedal pomaly:

"No, je to tak... je to... teoreticky je to veľmi jednoduché. Ľudské ucho ... viete, že nie je schopné počuť všetko. Sú zvuky, ktoré majú takú vysokú alebo nízku frekvenciu, že ich nepočujeme."

"Áno," prisvedčil doktor. "Áno."

"Nuž, veľmi všeobecne povedané: nepočujeme nijaký tón, ktorý má vyše pätnásťtisíc kmitov za sekundu. Psi majú lepší sluch ako my. Viete, že dostanete kúpiť pišťalku, ktorej hvizd má takú vysokú frekvenciu, že ju vôbec nepočujete. Ale pes ju počuje."

"Hej, videl som už takú," prisvedčil doktor.

"Pravdaže. Na stupnici smerom nahor jestvuje tón vyšší ako zvuk tej pišťalky, je to frekvencia, ak chcete, ale ja to radšej nazývam tónom. Ani ten nepočujeme a vyššie je ďalší a ďalší zvuk, ak stúpame po stupnici stále vyššie a vyššie, je tam nekonečný rad tónov... nekonečno tónov... je tam tón - keby ho naše ucho mohlo počuť - taký vysoký, že má milión kmitov za sekundu a ďalší tón má milión ráz viac... a ďalej, vyššie a vyššie, pokiaľ máme číslice, a je to.. j

nekonečno ... večnosť ... až za hviezdami..."

Klausner stál pri pracovnom pulte, rozkladal rukami a vysvetľoval čoraz živšie. Bol to drobný, útlý človečik, nervózny a rozochvený, ktorý večne pohyboval rukami. Veľkú hlavu nakláňal k ľavému plecu, akoby nemal dosť pevný krk, aby ju uniesol. Tvár mal hladkú a bledú, skoro bielu a svetlosivé žmurkajúce oči hľadeli spoza hrubých skiel oceľových okuliarov roztržite, nesústredene, akoby z diaľky. Bol útlý, nervózny, rozochvený, skôr moža ako muž, snívý a roztržitý, zrazu vzrušený a živý. Teraz si doktor, hľadiaci na túto čudne bledú tvár a do svetlosivých očí, uvedomil, že v mysli je tento človečik kdesi ďaleko, nesmierne, nepredstaviteľne ďaleko, akoby sa jeho duch vznášal ďaleko mimo tela.

Doktor čakal, že Klausner bude pokračovať. Ten si vzdychol a tuho stisol ruky. "Verím," povedal teraz pomalšie, "že jestvuje celý svet zvukov okolo nás, no my ich nepočujeme. Je možné, že hore vo vysokých frekvenciách, v nepočuteľných sférach, jestvuje nová, vzrušujúca hudba s jemnou harmóniou i s prudkými, prenikavými disonanciami, hudba taká mocná, že by sme sa z nej zbláznili, keby naše uši boli schopné vnímať jej tóny. Môže tam byť čokoľvek... napriek všetkému, čo vieme."

"Áno," prisvedčil doktor, "ale nie je to veľmi pravdepodobné."

"Prečo nie? Prečo nie?" Klausner ukázal na muchu, sediacu na kotúčiku medeného drôtu na pulte. "Vidíte túto muchu? Aký zvuk vydáva teraz? Nijaký, ako počujeme. Ale predsa tento tvor azda piska ako posadnutý veľmi vysokým tónom alebo breše, alebo škrieka, alebo si spieva pesničku. Má predsa ústa, však? A má hrdlo!"

Doktor pozrel na muchu a zasmial sa. Ešte vždy stál pri dverách s rukou na kľučke. "Nuž a na toto ste sa zamerali?" dozvedal sa.

"Nedávno," vysvetľoval Klausner, "zostavil som si len taký jednoduchý prístroj, ktorý mi dokázal existenciu mnohých zvláštnych, nepočuteľných zvukov. Často som tu sedával a pozoroval ihlicu na svojom prístroji, ako zachytáva v povetří zvukové kmity, no ja som nepočul vôbec nič. Ale ja chcem počuť i tieto zvuky. Chcem vedieť, skade pochádzajú a čo tie zvuky vydáva."

"A tamten prístroj na stole vám pomôže počuť tie zvuky?" opýtal sa doktor.

"Možno. Ktovie? Zatiaľ som nemal šťastie. Ale popremieňal som v ňom niečo a dnes to chcem znova skúsiť. Tento prístroj," upozorňoval, dotýkajúc sa ho rukami, "je skonštruovaný tak, že by mal zachytiť zvukové kmity privysoké pre ľudské ucho a má ich premeniť na škálu počuteľných tónov. Vyladujem ho skoro ako rádio."

"Ako?"

"Nie je to komplikované. Povedzme, že chcem počuť pišťanie netopiera. Je to dosť vysoký tón - má zo tridsaťtisíc kmitov za sekundu. Obyčajné ľudské ucho ho nezachytáva. No a teraz, keby okolo tejto miestnosti poletoval netopier a ja by som svoj prístroj vyladil na tridsaťtisíc kmitov, počul by som piskot netopiera veľmi jasne. Ba počul by som správnu tóninu - Ef dur alebo b mol, alebo v akej by to bolo -- iba v oveľa hlbšom znení. Rozumiete?"

Doktor pozrel na dlhú čiernu debničku. "A dnes večer to chcete vyskúšať?"

"Áno!"

"No, veľa šťastia." Pozrel na hodinky. "Prepánajána!" zvolal. "Musím bežať. Majte sa dobre a ďakujem, že ste mi to vysvetlili. Pridem sa sem zasa pozrieť, ako ste pokročili." Doktor vyšiel a zavrel dvere.

Klausner sa zas chvíľu pohrával s drôti v čiernej debničke, potom sa vystrel a ticho, vzrušene si šepkal: "No, skúsime to znova ... Teraz to vynesieme do záhrady ... a potom azda... azda ... bude príjem lepší. Teraz to zdvihneme ... opatrne ... Božemôj, ale je to ťažké." Preniesol prístroj k dverám a zistil, že ich takto nevládze otvoriť, zanesol truhlicu naspäť na pult, otvoril dvere a potom horko-ťažko vyniesol prístroj do záhrady. Opatrne postavil debničku na drevený stôlik na trávniku. Vrátil sa do besiedky a chytil slúchadlá. Zápal drôty slúchadiel do prístroja a dal si ich na uši. Pohyby jeho rúk boli rýchle a presné. Bol vzrušený, dýchal rýchlo a hlasno pootvorenými ústami. Neprestajne sa zhováral sám so sebou, potešoval sa i posmeľoval, akoby sa súčasne obával, že prístroj nebude fungovať, i to, čo sa môže stať, keby fungoval.

Ako tam stál v záhrade pri drevenom stolíku taký bledý, drobný a tenký, pripomínal ostarnuté suchotinárske dieťa s okuliarmi. Slnko zapadlo. Vietor sa nehýbal, nikde ani hláska. Stade, kde stál, videl cez nízky plôtik do susednej záhrady. Šla po nej žena s košíkom preveseným cez ruku. Chvíľu ju pohľadom sledoval, no vôbec na ňu nemyslel. Potom sa obrátil k debničke na stole a zapol prístroj. Ľavú ruku položil na frekvenčný prepínač a pravú na gombík, ktorý pohyboval ihlou uprostred veľkej stupnice podobnej stupnici, ktorá označuje dĺžky vln na rádiu. Na stupnici bolo veľa číslíc so sériami rôznych dĺžok vln: od pätnásťtisíc až po milión.

Teraz sa Klausner nahol nad prístroj. Hlavu skláňal nabok, ako napäto počúval. Pravou rukou krútil gombičkou. Ihla sa pomaly posúvala po stupnici, tak pomaly, že sa pohybovala skoro nebadane, a v slúchadlách počul slabý, nepravidelný pukot.

Za týmto pukotom počul vzdialený šum, bol to šum prístroja - a nič viac. Kým načúval, uvedomil si, že sa ho zmocňuje čudný pocit, zdalo sa mu, že sa mu uši dvíhajú z hlavy a obe sú spojené s hlavou tenkým, pevným drôtom ako tykadlá a že sa tie drôty predlžujú a uši mu stúpajú čoraz vyššie do tajného, zakázaného priestoru, do nebezpečného ultrazvukového priestoru, kam dosiaľ ešte nijaké ucho nepreniklo.

Ihlica sa pomaly pohybovala po stupnici a zrazu Klausner začul výkrik, zdesený, prenikavý výkrik, až podskočil, ruky mu klesli a chytil sa okraja stola. Obzeral sa dookola, akoby očakával, že zazrie toho, kto skríkol. Nevidel nikoho, iba ženu v susednej záhrade, a ona celkom iste nevykrikla. Práve sa zohla, strihala žlté ruže a kladla ich do košíka.

A znova to počul - taký nehrdelný, neľudský výkrik, krátky a prenikavý, veľmi jasný a chladný. Tón bol molový a kovový, aký Klausner ešte nikdy v živote nepočul. Obzeral sa dookola, inštinktívne hľadel, odkiaľ vychádzal ten zvuk. Žena v susednej záhrade bola jediným živým tvorom, ktorého videl. Všimol si, ako sa načiahla, chytila stonku ruže a prestrihla ju nožnicami. Opäť počul ten výkrik.

Zachytil ho presne v tej chvíli, keď žena prestrihla stonku ruže.

Potom sa žena vystrela, položila nožnice do košíka s ružami a obrátila sa, že odíde.

"Pani Saundersová!" zvolal Klausner vysokým hlasom, preskakujúcim od rozčúlenia. "Pani Saundersová!"

Žena sa obzrela a zazrela suseda na jeho trávniku -fantastického človečika so slúchadlami na ušiach, ktorý kýval rukami a kričal na ňu takým vysokým hlasom, až sa zľakla.

"Odstrihnite ešte jednu! Prosím vás, chytro odstrihnite ešte jednu!"

Nepohla sa a zarazene naňho hľadela. "Prečo, pán Klausner, čo sa robí?"

"Prosím vás, spravte, o čo vás žiadam!" naliehal. "Odstrihnite ešte jednu ružu!"

Pani Saundersovej sa sused vždy zdal trochu čudákom a teraz sa jej videlo... zdalo sa jej, že načisto prišiel o rozum.

Premýšľala, či by nemala zabehnúť domov a privolať muža. Nie, pomyslela si. Nie, veď je neškodný. Radšej mu spravím po vôli. "Pravdaže, Klausner, ak si to prajete," ubezpečila ho. Vzala z košíka nožnice a odstihla ešte jednu ružu.

Klausner opäť začul v slúchadlách ten údesný, nehrdelný výkrik a počul ho práve vo chvíli, keď suseda prerezala stonku. Sňal slúchadlá a prebehol k plotu medzi záhradami. "Dobre," povedal. "Stačí. Viac nie. Prosím vás, už nie."

Žena tam stála so žltou ružou, ktorú práve odstihla, a hľadela naňho.

"Poviem vám čosi, pani Saundersová," začal, "niečo, čo mi ani neuveríte." Pozeral na ňu sústredene cez okuliare s rukou na plote. "Odstihli ste teraz večer za kôš ruží. Prestihli ste ostrými nožnicami stonky živých bytostí a každá ruža, ktorú ste odstihli, strašne vykrikla. Vedeli ste to, pani Saundersová?"

"Nie," odpovedala, "vôbec som to netušila."

"Ale je to tak," zdôrazňoval. Dýchal veľmi rýchlo, no pokúšal sa opanovať vzrušenie. "Počul som ich výkriky. Vždy keď ste odstihli ružu, počul som bolestný výkrik. Veľmi vysoký zvuk, má približne stotridsaťdvatisíc kmitov za sekundu. Nemohli ste ho počuť. Ale ja som ho začul."

"Naozaj, pán Klausner?" Premýšľala, že za päť sekúnd dobehne do domu.

"Mohli by ste namietnuť, že ružový ker nemá nervový systém, ktorým by cítil, ani hrdlo, ktorým by kričal," pokračoval Klausner. "A mali by ste pravdu. Nemá ich. Rozhodne nie také ako my. Ale, pani Saundersová, ako viete," a vtom sa nahol cez plot a horúčkovo šepkal, "ako viete, že ružový ker necíti bolesť, keď mu prestihnú stonku, takisto ako by ste ju cítili vy, keby vám niekto záhradníckymi nožnicami odrezal zápästie. Ako to viete? Veď ker žije, nie?"

"Áno, pán Klausner. Ó, áno a dobrú noc." Chytro sa obrátila a prebehla cez záhradu domov. Klausner sa vrátil k stolu. Založil si slúchadlá na uši a načúval. Počul slabý, nepravidelný pukot a šum v prístroji, a to bolo všetko. Pomaly sa zohol, chytil sedmokrásku na trávniku. Stisol ju palcom a ukazovák, pomaly ju ťahal a skrúcal, kým sa stonka nezlomila.

Od tej chvíle, ako začal kvet skrúcať, až dovtedy, kým sa stonka nezlomila, počul - jasne to počul v slúchadlách - slabý, vysoký krik, napodiv mdlý. Chytil ďalšiu sedmokrásku medzi prsty a znova spravil to isté. Opäť počul krik, ale nevedel isto, či to bol výkrik bolesti. Nie, nebola to bolesť, skôr prekvapenie. Alebo čo to bolo? Nevyjadrovalo to presne nijaký pocit alebo cit známy ľuďom. Bol to výkrik, neutrálny, kamenný výkrik - jediný bezvýrazný tón, nevyjadrujúci nič. Takisto kričali aj ruže. Omylom to nazval výkrikom. Kvet pravdepodobne necíti bolesť. Cíti niečo iné, čo my nepoznáme - možno to nazvať hoc aj múky alebo útrapy, alebo smútenie, alebo hocako, ako sa vám páči.

Vystrel sa a zložil slúchadlá. Stmievalo sa a všade v obkloch okolitých domov videl svetlá. Opatrne zdvihol čiernu debničku zo stola, zanesol ju do besiedky a položil na pult. Potom vyšiel, zamkol dvere a vracal sa domov.

Na druhé ráno sa Klausner zobudil na svitaní. Obliekol sa a šiel rovno do besiedky. Vzal prístroj a vynesol ho, oboma rukami si ho pritískajúc na hrud'. Tackal sa pod jeho ťarchou. Prešiel popri dome, vyšiel z bráničky a zamieril cez cestu do parku. Tam si oddýchol a poobzeral sa dookola. Potom šiel ďalej, až prišiel pod veľký dub a položil prístroj na zem neďaleko kmeňa. Chytro sa vrátil domov, vzal z pivnice sekeru a zanesol ju cez cestu do parku. Položil sekeru na zem k stromu.

Potom sa opäť poobzeral, nervózne hľadel cez hrubé sklá okuliarov na všetky strany. Nikto nebol nablízku. Bolo šesť hodín ráno.

Založil si slúchadlá a zapol prístroj. Chvilu načúval známemu slabému šumu, potom zdvihol sekeru, rozkročil sa naširoko a zo všetkých síl zaťal sekerou do kmeňa duba. Ostrie vbehlo hlboko do dreva a ostalo v ňom. Vo chvíli, keď Klausner zaťal sekeru, počul veľmi zvláštny zvuk. Bol to nový tón, taký ešte nikdy nepočul - drsný, nemelodický, hrozný zvuk, mrmľavý temný výkrik - nie taký krátky a rýchly zvuk, aký vydávali ruže, ale ťahavý ako vzlyk; znel celú minútu, najhlasnejší bol, keď sekera zaťala do dreva, postupne sa strácal, slabol, až zanikol.

Klausner zdesene hľadel na miesto, kde zaťal sekeru do stromu, potom jemne chytil porisko, vytiahol sekeru a hodil ju na zem. Dotkol sa zárezu, ktorý zanechalo ostrie v dreve, pokúšal sa stisnúť ranu a neprestajne šepkal: "Strom ... och, strom. i. ľutujem ... veľmi ľutujem ... ale veď sa to zacelie... pekne sa to zacelie..."

Stál tam chvíľu s rukami na kmeni veľkého stromu, vtom sa zrazu obrátil a ponáhľal sa z parku cez cestu prednou bránou späť do domu. Šiel k telefónu, hľadal v zozname, vytočil číslo a čakal. Slúchadlo stískal v ľavej ruke a pravou netrpelivo klopkal na stôl. Počul zvonit' telefón, potom šťuknutie v aparáte, ako niekto dvíha slúchadlo, a ozval sa ospalivý mužský hlas: "Haló."

"Doktor Scott?" opýtal sa Klausner.

"Áno, pri telefóne."

"Doktor Scott, pridte hneď, prosím vás, chytro."

"Kto volá?"

"Tu je Klausner, pamätáte sa, čo som vám včera večer povedal o svojich pokusoch so zvukmi a ako som dúfal, že možno -"

"Áno, áno, pravdaže. Ale čo sa stalo? Ste chorý?"

"Nie som chorý, ale..."

"Je pol siedmej," odpovedal doktor "a voláte ma, hoci nie ste chorý?"

"Prosím, príďte. Poďte chytro. Chceme, aby to niekto počul. Zbláznim sa z toho. Nemôžem tomu uveriť ..."

Doktor počul nenormálny, skoro hysterický tón v Klausnerovom hlase. Takýmto hlasom ho volávali ľudia, keď mu telefonovali: „Stalo sa nešťastie. Príďte ihneď.“ Doktor sa opýtal pomaly: "Naozaj chcete, aby som vstal z postele a prišiel teraz k vám?"

"Áno, teraz. Prosím vás, príďte hneď."

"Dobre, prídem."

Klausner si sadol k telefónu a čakal. Pokúšal sa rozpačovať, ako znel výkrik stromu, ale nepodarilo sa mu to. Pamätal sa iba, že ho na smrť predesil.

Pokúšal sa predstaviť si, aký zvuk by asi vydával človek, keby bol prikutý k zemi a niekto by mu úmyselne zaťal do nohy malý ostrý nástroj, aby ostrie vniklo hlboko a zarylo sa do rany. Azda by skríkol podobne? Nie. Celkom inak. Zvuk, ktorý vydal strom, bol strašnejší než hocktorý známy ľudský prejav, lebo bol tak úžasne prenikavý a nehrdelný. Premýšľal o ostatných rastlinách a hneď mu zišlo na um pšeničné pole, na ktorom stojí rovná, živá žltá pšenica a po ňom kráča kosec a každú sekundu skáša stebľa - päťsto stebiel za sekundu. Och, božemôj, aký krik by to bol? Päťsto pšeničných stebiel by odrazu vykričlo a - nie, pomyslel si, nepôjdem so svojím prístrojom na pšeničné pole. Potom by som už nikdy nezjedol ani kúsok chleba. Ale čo zemiaky, kapusta, mrkva a cibuľa? A čo jabĺčka. Ale nie! Jabĺčkam nič nie je. Samy popadajú zo stromu, keď dozrejú. Jabĺčkam sa nič nestane, ak ich necháte spadnúť zo stromu a neoberáte ich z konára. Ale zelenina - to je celkom iné. Napríklad zemiak. Iste by kričal, takisto ako mrkva, cibuľa, kapusta ... Počul štuknúť kľučku na bráne, vyskočil, vyšiel a zazrel urasteného doktora s čiernym kufrikom v ruke.

"No tak," ozval sa doktor, "čo sa stalo?"

"Poďte so mnou, doktor. Chceme, aby ste to počuli. Zavolať som vás, lebo vy ste jediný človek, ktorému som to prezradil. Prístroj je tam v parku za cestou. Pôjdete teraz?"

Doktor pozrel na Klausnera. Zdal sa teraz pokojnejší. Nebadal na ňom ani príznaky šialenstva ani hystérie, bol iba zmätený a vzrušený. "Dobre, pôjdem," povedal doktor. Prešli cez cestu do parku a Klausner ho zaviedol k veľkému dubu, pod ktorým nechal dlhú, čiernu, truhlicu podobnú debničku s prístrojom - a sekeru.

"Prečo ste vyniesli prístroj až sem?" opýtal sa doktor.

"Potreboval som strom. V záhrade nemám veľké stromy."

"A načo vám je sekera?"

"Uvidíte o chvíľočku. Ale teraz si dajte, prosím, slúchadlá a načúvajte. Počúvajte pozorne a potom mi povedzte presne, čo počujete. Musím to vedieť..."

Doktor sa usmial, vzal slúchadlá a dal si ich na uši.

Klausner sa zohol, zapol prístroj, potom vzal sekeru, rozkročil sa a už sa rozohnal. Na chvíľu zmeravel a opýtal sa doktora: "Počujete niečo?"

"Čo?"

"Či počujete niečo?"

"Iba šum."

Klausner stál so sekerou v rukách, rozháňal sa, ale predstava zvuku, aký vydá strom, ho znova zarazila.

"Na čo čakáte?" opýtal sa doktor.

"Na nič," znela odpoveď. Klausner zdvihol sekeru a rozohnal sa, no vtom pocítil, mohol by odprisať, že pocítil, ako sa pohla pôda, na ktorej stojí. Zem pod nohami sa mu slabo zachvela, akoby sa korene stromu hýbali pod povrchom, ale už nevládal zadržať úder.

V tej chvíli vysoko nad Klausnerovou hlavou zaznel družgot pukajúceho dreva a svišťanie listia, šúchajúceho drzgot pukajúceho dreva a svišťanie listia, šúchajúceho sa o listie, obaja pozreli hore a doktor skríkol: "Pozor! Bežte, človeče! Chytro bežte!"

Doktor si strhol slúchadlá a rýchlo uskočil, ale Klausner stál ako skamenený a vypliešťal oči na veľký konár, najmenej šesťdesiat stôp dlhý, ktorý sa pomaly ohýbal, lámal, praskal a rozdrúžgal sa tam, kde bol najhrubší a prirastený ku kmeňu. Konár padol na zem a Klausner ledva stihol odskočiť. Konár padol na prístroj a rozdrúžgal ho.

"Nebesá!" zvolal doktor, keď sa vrátil na pôvodné miesto. "Ale padol blízko. Myslel som, že vás zasiahol."

Klausner merav o hľadel na strom. Veľká hlava mu ovisla nabok a na hladkej bielej tvári bol výraz napätia. Pomaly sa vrátil k stromu a vytiahol sekeru z kmeňa.

"Počuli ste to?" obrátil sa na doktora. Klausnerov hlas bol slabý.

Doktor lapal dych po predchádzajúcom behu a vzrušení. "Čo som mal počuť?!"

"V slúchadlách. Začuli ste niečo, keď som zaťal sekeru?"

Doktor si pošúchal zátylok. "Nuž," zaváhal, "naozaj ...". Zmĺkol, vraštil čelo a hrýzol si spodnú peru. "Neviem to isto. Nemôžem to isto vedieť, tuším, že som nemal slúchadlá dlhšie ako sekundu na ušiach, ako ste zaťali sekeru."

"Áno, áno, ale čo ste počuli?"

"Neviem. Neviem, čo som počul. Pravdepodobne praskot lámajúceho sa konára." Hovoril rýchlo, trochu podráždene.

"Ako to znelo?" Klausner sa naklonil vpred a uprene hľadel na doktora. "Ako to presne znelo?"

"Do čerta!" zvolal doktor. "Naozaj neviem. Väčšmi ma zaujímalo, ako sa stade dostať so zdravou kožou, Nechajme to."

"Doktor Scott, ako to znelo?"

"Preboha, ako to môžem vedieť, keď pol stromu padalo na mňa a musel som sa chytro zachrániť." Doktor bol zrejme nervózný. Klausner to teraz pochopil. Stál nepohnute, uprene hľadel na doktora a za celú pol minútu nepovedal slova. Doktor vykročil, mykol plecami a napokon sa odvrátil. "No, bude lepšie odísť stadeto," povedal.

"Pozrite," naliehal človečik a jeho hladkú bielu tvár zaliala červeň. "Pozrite," povedal znovu. "Zošite to." Ukázal na

zárez, kam druhý raz zaťal sekeru. "Chytro to zošíte!"

"Nebudíte smiešny," namietol doktor. "Spravte, čo vám vravím. Zošíte to!" Klausner stisol porisko sekery a hovoril tichým, čudným, skoro hrozivým hlasom.

"Nebudíte smiešny," zopakoval doktor. "Nemôžem zošiť drevo. Podme. Vráťme sa domov."

"Nemôžete zošiť drevo?"

"Pravdaže nie."

"Tak natrite zárez jódom. Bude to štípať, ale nič sa nedá robiť."

"No pozrite," upokojoval ho doktor a obracal sa, akoby už chcel odísť. "Nebudíme smiešni. Vráťme sa domov a potom ..."

"Natrite zárez jódom!"

Doktor zaváhal. Videl, ako Klausnerova ruka tuhšie stiska porisko. Uvážil, že jeho jedinou alternatívou je rýchlo ujsť, no rozhodne to nemienil spraviť.

"Dobre," pristal. "Natriem to jódom."

Vzal čierny kufřík, čo ležal v tráve zo desať metrov ďalej, otvoril ho, vybral fiasku s jódomovou tinktúrou a kúsok vaty.

Zašiel k stromu, otvoril fiasku, nalial trochu jódu na vatú, zohol sa a vtieral jód do zárezu. Jedným okom sledoval

Klausnera, ktorý stál nehybne so sekerou v rukách a pozoroval doktora.

"Usilujte sa, aby jód vnikol dnu."

"Áno."

"A teraz natrite aj ten druhý zárez vyššie."

Doktor poslúchol. "No tak," povedal, "už to je."

Vystrel sa a vážne pozrel na svoju prácu. "Bude to vari v poriadku."

Klausner sa priblížil a vážne skúmal oba zárezy. "Áno," prisvedčil pomaly, pokyvujúc veľkou hlavou. "Áno, áno, bude to v poriadku." Ustúpil o krok. "Prídete sa na to zajtra pozrieť?"

"Ale áno," odpovedal doktor. "Pravdaže."

"A natriete to zas jódom?"

"Áno, ak bude treba."

"Ďakujem doktor," prikývol zas Klausner, pustil sekeru a zrazu sa zasmial divo a vzrušene. Doktor k nemu chytro podišiel, jemne ho chytil za rameno a naliehal: "Podajte, teraz už musíme ísť," a tak odchádzali spolu, mlčky, dosť rýchlo cez park a cestu späť do domu.

Preklad Elena Chmelová